

РЕШЕНИЕ

№ 673

гр. София, 08.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 54 състав,
в публично заседание на 08.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **1137** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 111 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (ЗИНС).

Производството е образувано на основание постъпила на 27.01.2021 г. жалба от л. св. Д. Т. В., изтърпяващ наказанието в Затвора С., с която е оспорил Заповед №036 от 22.01.2021 г. на НЗ, с която му е наложено дисциплинарно наказание „изолиране в наказателна килия за срок 14 денонощия“. Не са изложени съображения за незаконосъобразност на оспорения акт, а само се иска неговата отмяна. В съдебно заседание оспорващият излага доводи, че описаната в заповедта фактическа обстановка не е вярно и че не е извършил вмененото му деяние.

Ответникът - Началника на Затвора С., чрез процесуален представител, изразява становище за неоснователност на жалбата. Счита заповедта за законосъобразна.

По фактите.

За да наложи процесното дисциплинарно наказание, ответникът е приел за установено от фактическа страна, че на 18.12.2020г. в 15ч. при извършен личен обиск и претърсване на територията на 7 група открит часовник, за който пострадалия Б., твърди, че му е бил насилствено отнет от жалбоподателя В. и заради който на 17.12.2020г. около 17ч. бил ударен от В. и С.. Тъй като според наказващия орган съставомерно било само деянието свързано със физическа саморазправа то и

жалбоподателя бил наказан само за това на основание чл.101, т.7 от ЗИНЗС с „изолиране в наказателна килия за срок от 14 денонощия“.

С оспорената заповед жалбоподателят е наказан за дисциплинарно нарушение по чл. 96 т.3 – неспазване на установените правила, чл. 97 т.2 и 4.

От представените в съдебно заседание от ответника заверени копия на заповеди за наложени други дисциплинарни наказания се установява, че със Заповед №101 от 13.03.20г. е наказан за нарушение на чл.96, т.3, чл.97, т.4 с наказание „изолиране в наказателна килия“ за физическа саморазправа; със Заповед №133/31.03.2020 г. му е било наложено наказание „лишаване от хранителна пратка“ за нарушение на чл.96, т.3, чл.97, т.1 и 3 за притежаване на забранени вещи – телефон и сим карта. Няма данни и не се твърди тези заповеди да са оспорени по съдебен ред.

От правна страна.

Жалбата е подадена срещу подлежащ на обжалване акт, от процесуално легитимирано лице и при спазване на срока по чл.111, ал.1 ЗИНС. Предвид това същата процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е и основателна.

Заповедта е издадена от компетентен орган, съобразно правомощията му по чл.104, ал.2 ЗИНЗС и в предвидената писмена форма.

Съдът не установи нарушение на процедурата по установяване на дисциплинарното нарушение и налагане на дисциплинарното наказание. На жалбоподателя е предоставена възможност да даде писмени обяснения, от която не се е възползвал. Предвид това съдът приема, че е спазено е изискването на [чл. 105, ал.1 от ЗИНЗС](#) преди налагане на наказанието задължително да се изслуша нарушителят.

Относно спазването на установената форма, съдът приема, че заповедта не отговаря на изискванията за реквизити по чл.59, ал.2, т.4, въпреки, че съдържа фактически мотиви и правни изводи. Това е така, доколкото в нея ответникът не е посочил една от предпоставките за налагане на наказанието „изолиране в наказателна килия“, а именно наличието на системни нарушения по чл.100, ал.2, т.5 ЗИНЗС . Съгласно чл.102, ал.1 от ЗИНЗС при определяне на дисциплинарното наказание се вземат предвид характерът и тежестта на извършеното нарушение, отношението на лишения от свобода към него, поведението му преди това и здравословното му състояние. Разпоредбата на чл.2 гласи, че дисциплинарните наказания по чл.101, т.7 и 8 могат да се налагат само при извършено дисциплинарно нарушение по чл.100, ал. 2, т. 4, 6, 7 или 8, както и при системни нарушения по чл.100, ал. 2, т. 1, 2, 3 или 5 от ЗИНЗС. Следователно, за да приеме, че са налице основания за налагане на наказание от вида на процесното, ответникът следва да изложи мотиви, че лишеният от свобода е извършил системни нарушения. Такива доводи липсват в оспорения акт. Следователно същият е немотивиран, доколкото не съдържа мотиви относно една от изискуемите предпоставки за налагане на наказанието. Липсата на мотиви е основание за отмяна на акта по смисъла на чл.146, т.2 АПК. Същата не може да бъде преодоляна чрез излагането на такива в хода на съдебното производство и представянето на доказателства в тази насока. Затова съдът приема, че този порок не е преодолян с представените от ответника в съдебно заседание доказателства

Предвид изложеното и доколкото в процесния случай в оспорения акт не е посочено наличието на системност, което е абсолютна предпоставка за налагане на наказанието,

съдът приема, че същият е постановен при неспазване на установената форма по смисъла на чл.146, т.2 АПК, което е и основание за отмяната му.

С тези мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на л. св. Д. Т. В., изгърпяващ наказанието в Затвора С., Заповед №036 от 22.01.2021 г. на НЗ, с която му е наложено дисциплинарно наказание „изолиране в наказателна килия за срок 14 денонощия“.

Решението не подлежи на обжалване и протест.

На основание чл.138, ал.3 АПК препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: